

Xavier Cester

Quadern de música

De com alguns valors joves superen la llosa de les grans maquinàries de promoció en un seguit de recomanables gravacions

Tresors divins

Les bones intencions sovint són força sospitoses en el terreny artístic, sobretot si van acompanyades de tota la trompeteria de la maquinària promocional d'una multinacional. Amb aquesta recança el cronista es va apropar al debut a Deutsche Grammophon de **Gustavo Dudamel**, director de 25 anys de qui Rattle, Abbado i Barenboim diuen meravelles, i la seva **Jove Orquestra Simón Bolívar de Veneçuela**, amb ni més ni menys que la *Cinquena* i la *Setena* de Beethoven en cartell. Les bondats socials d'un projecte nascut per ajudar els joves amb problemes es traslladen als resultats? És Dudamel la nova revelació de la batuta? Amb el plus de simpatia que generi l'orquestra o sense, la veritat és que les versions són més que notables, tot i que sense capgirar la nodrida discografia de les obres, i Dudamel mostra tant domini com passió. Només el temps dirà si el diví tresor del seu innegable talent madura i fructifica.

Molt més bombardeig mediàtic és el que acompanya **Anna Netrebko** (grava per al mateix segell que Dudamel), si bé l'encara jove soprano fa més temps que ha demostrat la seva vàlua. El *Russian Album* enregistrat amb el seu descobridor, **Valeri Guerguiev**, ens mostra la millor cara de la cantant, en especial com a Nataixa de *Guerra i pau* de Prokófiev. Sense tants escarafalls, **Joyce DiDonato** s'ha situat en la primera divisió dels cantants actuals, posició merecuda si escoltem *A Journey through Venice*. Gravada en directe a aquest temple del *lied* i la música de cambra que és el Wigmore

Gustavo Dudamel, jove director veneçolà, ha encetat la seva carrera discogràfica amb dues simfonies de Beethoven ■ DAN PORGES

Hall (editor també del registre), el concert és un encisador passeig musical per la ciutat dels canals de la mà de Rossini, Fauré, Hahn i Head, tots defensats amb convicció i sensibilitat per la *mezzo* nord-americana.

Figura ja fa temps plenament consolidada, **Jiri Belohlavek** ens regala dues càlides versions de les simfonies 5 i 6 de Dvorák (Warner), unes obres que no mereixen l'arraconament davant les seves germanes més populars, sobretot

Sense tants escarafalls com Netrebko, Joyce DiDonato s'ha situat en la primera divisió dels cantants actuals

quan reben una colorista interpretació de la *Simfònica de la BBC*. No deixem el Regne Unit i saltem a un compositor amb qui Dvorák va estar unit per llaços d'admiració mútua, Brahms. Les gravacions de la versió per a dos pianos del seu *Ein deutsches Requiem* es multipliquen i ara és el torn per a EMI del **Cor del King's College de Cambridge** amb els seus nens de veu angelical, sota la direcció de **Stephen Cleobury**. La versió orquestral és molt supe-

rior, però com a curiositat no està malament.

Més que curiositat, un plaer és el debut discogràfic a Harmonia Mundi de **Moonwinds**, el conjunt de vent creat pel clarinetista **Joan Enric Lluna**. A una modelica versió de la *Gran Partita* de Mozart l'acompanyen un arranjament de *Die Entführung aus dem Serail* i un divertiment sobre *Una cosa rara* de Martín i Soler, un dels oblidats del 2006 (era el bicentenari de la seva mort).

Sense vergonya

Hi ha països que no tenen cap vergonya a l'hora de defensar els tresors del seu patrimoni. Això és el que sembla que fan a Polònia pel DVD que Dux va gravar a l'Òpera de Wrocław. Al cartellone, la que es pot considerar la primera gran òpera nacional polonesa, *Halka*, de Moniuszko, una partitura que combina, enmig d'un de vessall de melodies captivadores, els aires de dansa del país de l'est amb els esquemes melodramàtics de l'òpera italiana. La versió té en l'enèrgica batuta d'Ewa Michnik el seu principal atot, i si el repartiment és provincià, el seu nivell mai baixa de la correcció. Qui tampoc té recança a defensar el

patrimoni, en aquest cas peninsular, és Àngel Recasens i la seva exemplar *La Grande Chapelle*. La seva discografia per al segell Lauda s'enriqueix amb una atractiva mostra de la música instrumental amb finalitat litúrgica del segle XVIII, signada per Antonio Rodríguez de Hita.

Un tresor més immediatament seductor és el dels valsos i polques de la família Strauss. Com sempre a la velocitat de la llum, Deutsche Grammophon edita en CD i DVD el concert de Cap d'Any, aquest 2007 amb un Zubin Mehta més relaxat que mai i una Filharmònica de Viena sumptuosa al cub mentre les càmeres de Brian

Zubin Mehta i Viena, combinació de Cap d'Any ■ HERWIG PRAMMER / REUTERS

Large es passen amunt i avall pel Musikverein. Ens queda un dubte: ¿no deu ser el vals *Dynamiden* del més sofisticat dels Strauss, Josef, més bonic que el vals d'arrencada similar del *Rosenkavalier* de l'altre Strauss, Richard? Mentre ho decidim, gaudim d'un altre DVD, *Le nozze di Figaro* (BelAir Classiques) captades al Théâtre des Champs-Élysées de París. Un repartiment que brilla més pel conjunt que per les individualitats i una posada en escena eficaç, deixen tota l'atenció en un René Jacobs que fa esclatar tota la genialitat d'aquest diví tresor (perdó pel tòpic, amic Radigales) que és Mozart.